

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 150 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 19 de maig de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Avui comença les seves tasques el III Congrés de la Unió Socialista de Catalunya

Hora d'inventari **St. Boi, St. Boi, Cambó** **Relaxament**

En el moment que aquest número de JUSTICIA SOCIAL sortirà a llum, estarà a punt de començar-se el segon Congrés de la Unió Socialista de Catalunya que va sorgir del Congrés de fusió amb les seccions del Partit Socialista Obrer d'Espanya.

Aquest Congrés té lloc en circumstàncies particularment interessantíssimes per al socialisme a Catalunya i a Espanya. Interessantíssimes i, també, plenes de responsabilitats. Molt interessant l'actual moment perquè pot dir-se que triomfa a Catalunya plenament el socialisme. I de molta responsabilitat perquè la nostra consolidació com a moviment polític es produeix en una hora de reacció del sentit feudal i imperialista peninsular en col·laboració amb el capitalisme infecte i feixistitzant de Lliga Catalana.

I al mateix temps que el socialisme dintre els límits de l'Estatut d'Autonomia es veu enlairat fins a l'exaltació del Poder, des d'on s'afirma i es concreta, presoner d'una tasca de resistència contra la desvirtuació republicana i social que representa el lerrouisme entronitzat, i portada a terme amb allançament i revolució dels partits republicans d'esquerra; a Espanya la situació esdevé, a més de abassegadora en responsabilitats, greu i perillosa davant l'arbitrarietat de què és víctima tot el moviment socialista. De l'Estatut enllà l'arma de defensa de classe que ha d'emprar-se és la que proporciona la més aspra acció de classe enfront d'un Poder anti-obrer, i de partits d'esquerra republicana sense un punt comú davant l'obra destructora del lerrouisme, per una banda, i de l'allau criminal del feixisme, per l'altra. Sense un punt comú, pel que fa a la democràcia esquerrana, i sense una convergència d'objectius de la democràcia esquerrana amb el moviment socialista que cristal·litessin en una acció de conjunt que, concertada o no, donés la senyal de l'ofensiva contra la barbàrie lerrouista-monàrquica.

Nosaltres havíem cregut, un moment, que el blanc comú del moviment popular, allò que havia de fer convergir totes les iniciatives de lluita dels partits de fons esquerra: d'una banda la intel·lectualitat i la burgesia radical, i de l'altra la classe obrera, amb una reivindicació mínima de classe enquibida dintre l'esquerrisme genèric que queda diluït en un moviment popular; nosaltres havíem cregut, doncs, que aquest blanc l'oferia l'encanallament lerrouista. I creiem, creiem, que tot el país s'havia d'ombrir d'un clam de protesta, i també de divulgació i d'acusació contra la conxorxa agràrio-lerrouista, posant al descobert la base de xantatge, d'estafa i de corrupció que entranyava el predomini del lerrouisme, i que tan bé va sintetitzar Azaña amb aquella paraula: repugnància.

...

Però deixem de banda aquesta incursió crítica pel moviment socialista peninsular, ja que ara com ara l'ofensiva contra el que està passant patèix de la confusió d'objectius, fins arribar a desorientar respecte al punt vulnerable de l'enemic comú, i repassem la collita optimista que ha fet el socialisme a Catalunya.

Avui la Unió Socialista té tres coses que són les que donen la categoria de partit: té una concepció revolucionària i política, té una concepció sindical i té una disciplina de partit.

El nostre socialisme ha sabut conciliar, davant unes multituds mal educades en la truculència i en l'antipolíticisme, la visió revolucionària del moment final amb la defensa de les reivindicacions mínimes del proletariat pels camins legals. Davant per davant un anarquisme imperialista i mestre pel terror del proletariat de Catalunya, hem vist com s'imposava el nostre sentit constructiu i com les masses se'n acostaven. Això ens ha permès: primer, de valoritzar-nos en la Borsa popular de les forces polítiques; segon, de demostrar que en les nostres mans la defensa del proletariat era més ben assegurada; y que el nostre moviment podia ésser la base d'una unitat de classe pel fet de la nostra visió global del moviment obrer.

Això ens ha permès de fer la fusió amb el socialisme tradicional, incorporat a les lluites modernes; això ens ha permès d'influenciar la política esquerrana en l'aspecte social del Govern de Catalunya des de l'oposició, i de contribuir-hi des del Govern quan s'ha plantejat la defensa revolucionària dels avenços socials, ja que havíem conquerit una solvència.

I d'aquesta manera ens presentem al Congrés. Amb un partit més fort i més nombros que mai; amb una massa que ha bandonat l'anarquisme per venir amb nosaltres; amb un moviment sindical iniciat que posarà el fonament de la unitat sindical del proletariat de Catalunya, i amb una obra de govern de profund sentit socialista. I això és el més important, amb una personalitat que ens fa els àrbitres de la revolució de demà.

Estem a punt de guanyar la batalla a la reacció i al feixisme agràrio-lerrouista. Ja tenim el nostre crit de guerra: la solució de dretes en els moments actuals i davant la pròxima crisi és impossible

En el nostre darrer número adreçàvem una crida al poble de Catalunya per tal que les emprengué amb les armes que cregués més adients, contra la gent de la Lliga. Amb les armes més adients, car en nom d'allò que permet fer la democràcia, la Lliga es creu amb el dret d'escampar la corrupció i la infàmia pertot.

Amb ells i amb els lerrouistes ens trobem amb veritables infames, amb veritables professionals de la provocació, als quals, se'ls faci el que es vulgui, tot està bé perquè tot es permès amb els criminals nats. L'empresa lliga-lerrouista és una empresa de pirateria, d'encanallament i de crim.

Perquè malgrat el que han fet, el que estan fent (el que estan fent, ja que les baixes passions i les concupiscències que han escampat han assolit deprimir i desorientar), pretén excedir-se més enllà de tot principi de pudor i de mesura en el mal.

Cambó va anar a Sant Boi a provocar, a mentir. I va tenir la primera resposta. Tota la classe obrera i camperola de la comarca va abraonar-se damunt Cambó, el qual va haver d'ésser protegit per la força d'ordre públic de Catalunya que ell ha calumniat.

La Generalitat pot protegir Cambó, encara que no sabem per quines raons de justícia i de legalitat. Allò que sabem és que l'onada del poble creixerà cada dia més contra aquests malvats i que els engolirà. Car, del contrari, ensorrarien el poble i ho deshonrarien tot.

Els hem declarat una guerra sense perdó.

L'home intel·ligent i honrat no pot ésser feixista.

L'home honrat i feixista no pot ésser intel·ligent.

L'home intel·ligent i feixista no pot ésser honrat.

Els japonesos són saberuts. Que s'apliquin l'adagi.

La nota que el Govern de Madrid havia de trametre al Govern de la Generalitat i que va publicar «La Veu» abans que el Govern de Catalunya n'hagués esment, és la revelació del descens moral que ha sofert la vida política d'aquí, el grau de relaxament a què han arribat les coses i costums de govern.

Hem de fer honor a la Lliga perquè és aquest partit el que ha emprat i ha ensenyat als altres la utilització de la martingala i de la intriga. Encara que el moviment que ha donat categoria de personatge al senyor Gil Robles tingui un innegable caràcter jesuític, cal establir una diferència entre aquestes dues mentalitats que són representades per la Lliga, d'una banda, i pel «Debate» de l'altra.

Enfront del que ells en deien la francmasoneria, han arborat Sant Ignasi. Però una tradició i un mestratge no donen a tot arreu el mateix fruit. A Catalunya el jesuítisme de la Lliga té l'aspror i la fel de la fe frustrada. I tot el que ha fet la Lliga, en tant que pràctica de procediments de biaix i de traïcions, té el segell de la imitació, de quelcom d'aliè, que s'ha fet i s'ha adoptat per satisfer un fons de perversió, que és allò propi i inconfusible. Es ten bé l'essència del burgès català.

Així s'ha esquitllat el poble, així s'ha pogut fer una política de grupets i de bandes, així els lerrouistes han pogut entrar cor que vols cor que desitges en l'usdefruit del pressupost i donar la garantia que ells, millor que ningú, sabrien traduir aquest to migra i baix, perquè ells eren gent de baixa extracció.

En Samper i tots els ministres lerrouistes, sabien perfectament que la Lliga publicaria aquella nota. I, malgrat els desmentiments barroers i les excuses per forma, en el seu fons existeix la satisfacció del que s'ha adaptat a una tàctica, a uns procediments canalles, i els empra amb el sensualisme del deixeble aprofitat. Avui, podem dir-ho amb satisfacció, estem en camí d'entendre'ns aviat. D'un costat, tot allò que put a sacristia, com en ple segle divuit, tot el que és perfídia i mala fe (aquella mala fe i aquella perfídia que, segons Virgili, va perdre els troians), tot el que es mou d'espalltes al poble; de l'altre costat, la classe treballadora, les masses que van desvetllar-se el 14 d'abril i que per la tortuositat i l'equívoc en el qual eren mestresses les antigues oligarquies, s'han deixat dur al terreny, per abúlia i desesma, que millor convenia als designis dels monàrquics i dels arribistes.

I s'ha anat descendant en aquesta pendent, barrejant-s'hi toleràncies pels grans criminals, pels grans negociants trapelles i lladres, pels monàrquics conspiradors i degenerats, pels atreviments del senyorisme més tronat i canalla, pels nuclis polítics més tèrbols i indecents, per les clandestinitats més carregades de pesombres, i pels plans, siguin de l'ordre que siguin, mentre inclouguin un mercadeix i una turpitud.

Tot el desgavell i la pertorbació que el govern conscientment ha deixat desenrotllar, forma part d'aquest pla d'enviliment col·lectiu. Les antigues oligarquies monàrquiques, els grupets, l'ordre d'interessos dels quals correspon als costums de la monarquia, han donat la base d'aquesta putrefacció de l'atmosfera social, i els jesuïtes de totes les escoles estan a punt de treure'n el fruit.

Les condicions estan madures per a una reacció política que precisament no espantava perquè es desitjava. Això és el que han permès tots els republicans d'esquerra mantenint-se en la legalitat, això és el que representa la darrera maniobra de la Lliga. I això és el que cal tenir present si la revifalla que sembla produir-se en les masses ha de donar un resultat.

Cambó, confrenciant

Francesc d'Assís... — Jesús! Gràcies — ha donat una conferència al Palau de la Música Catalana que ha tingut de suportar un desafinament que el desadonava. La conferència d'En Cambó, ni era música, ni era cafaïana. Després d'escoltar-lo, vàrem treure'n la impressió que hauria fet millor paper en el Concurs d'espàrrecs a Gavà. Quina llàstima, home!

Hem tingut ocasió de comprovar que els residus dels ex «jóvenes bárbaros» s'entretenen aquests últims temps empastifant les parets i tanques, amb visques al «caudillo y al hombre honrado». Igual que la F. A. I. O la mateixa F. A. I. El procediment és el mateix, igual la caligrafia, la mateixa pintura i — màxim argument demostratiu — la mateixa ortografia. La mateixa manca d'ortografia. Que no és pas el mateix. No podrien dissimular una mica el llautó?

Seguim el nostre camí

Parlem amb la sola responsabilitat personal. Convencuts però, que les nostres paraules, reflectint —sinó en la precisió de la forma, en la concepció del fons—, el sentir general de la Joventut Socialista de Catalunya. Es hora ja de sortir al pas a la resistència que desperta la nostra actuació. D'ençà que la J. S. C. assenyalà els objectius a perseguir i especialment des que amb la seva conducta demostrà que anava posant en pràctica el seu programa d'actuació, s'alça un núvol de rezels, suspicaces i prevencions, al nostre entendre supèrflues.

Una de les nostres coses que han estat més combatudes, que són més combatudes encara, és el nostre "revolucionarisme". D'un costat ens acusen de revolucionaris de pa sucat amb oli. De l'altre ens fan retret, precisament, d'haver rebaixat la nota revolucionària.

Uns i altres van per mal camí. Si la nostra conducta, si la nostra expressió, si el nostre programa, són revolucionaris, no en tenim pas la culpa nosaltres. Aquesta conducta no obeeix —ni de vora, ni de lluny— a un afany d'exhibicionisme espectacular. Tampoc obeeix a la simpatia amb que seguim la campanya empresa per les Joventuts Socialistes espanyoles. Menys encara, és la satisfacció d'arrabassar la plataforma revolucionària dels companys comunistes. La nostra posició és "sentida". Primerament, sentida. Després, "pensada".

No tenim la culpa nosaltres d'ésser íntegrament revolucionaris. Qui la té, doncs? La bullida de la nostra sang jove? La inexperiència de la nostra joventut? El nostre eixalbrament? Tampoc. Ni això no acceptem. No acceptem de cap de les maneres la posició dels companys que ens diuen, com un encoratjament: —Apreteu, xicots. Jo quan era jove com vosaltres, també n'era molt de revolucionari!

Ni acceptem l'encoratjament, per innecessari, ni acceptem aquesta explicació. L'home que de jove "també" ha estat revolucionari és que no n'ha estat mai. S'enganya ell mateix. Com el geperut que es creu "només", carregat d'espantes.

No. El nostre sentiment revolucionari, neix de la repetició dels fets històrics; de la inocuitat del sistema dialògic. De la impossibilitat absoluta, física, de convèncer el capitalisme, amb fórmules polemistes. Del trist espectacle anti-social i anti-humà que ofereixen, que oferim els treballadors del món, debatent-nos en la misèria. I per damunt de tot, de l'exemple contundent que ens ofereix el capitalisme, aixafant sense escrúpols de cap mena, amb procediments terroristes, el proletariat rebel. Exemples? La història de la humanitat.

Això per als que ens acusen de revolucionaris de bona fe. Per convèncer aquells que creuen que només ho som de llavis entona, no gastem pas massa tinta. Direm només que l'exemple recent d'Àustria, ha servit per constatar que les Joventuts han cercat i han tingut un lloc primeríssim, en la lluita contra el feixisme capitalista. Que no han estat precisament els "schutzbundler" els que s'han abstinut. Que a casa nostra mateix, dins la modesta esfera d'acció en què ens movem, hem acudit on hem estat necessaris disposats a tot. Que els companys de la Joventut, hem estat presents a la Casa del Poble, en diversos moments difícils, no pas massa llunyans, podent constatar que els ens rebuïen un revolucionarisme aigualit —segons ells— n'ern absents allegant que s'havien de "llevar a les set". Com si un moviment revolucionari que ha de capgirar la normalitat quotidiana, s'hagués de supeditar a les circumstàncies corrents de la vida normal! Estem tranquils. Completament tranquils. Per altra banda, el món no acaba pas avui. Ocasions, no en mancaran per aquilatar les actituds d'uns i altres. Més pròximes, potser, del que mols es pensen.

Hem de parlar també als que creuen que hem retrocedit un pas. Mancats avui d'espai, ho deixarem per al pròxim número. El que no podem deixar enlaira, són aquests rumors que han fet aparició en algunes seccions foranes de la U. S. C., que atribueixen el nostre descens revolucionari, a que diversos companys del nostre comitè executiu, han estat subornats amb això que ni diuen "enxufes". Fals, completament fals. No insistirem gens en demostrar aquesta falsitat. Demanem, exigim a tots els companys de les nostres organitzacions, l'absoluta confiança en les nostres paraules. Cap càrrec, per alt que fos, no ens podria desnaturalitzar. I en el cas present, ni càrrecs no hi han. Sobre això, ni paraula.

JOSEP MIRET

Estampes internacionals

L'Àrabia també representa, en el sentit nacionalista, el mateix paper, potser amb menys intensitat que l'Índia. Ibn Saud, que podríem comparar-lo, pel seu nacionalisme, amb Gandhi, és el líder de la causa d'aquell país. Aquest individu és qui ha desenvolupat aquesta atmosfera patriòtica a tot el territori del Iemen, transformant el conflicte armat contra aquest, en un greu problema que interessa en gran manera alguns països occidentals, en particular França, Itàlia i Anglaterra. Els punts bàsics dels enemics de l'Iman del Iemen, o sigui els saudistes, és fomentat altra vegada l'entusiasme al poble per anar a la creació d'un gran regne àrab amb l'adhesió de regions com l'Irak, Palestina, Síria, etc., és a dir, un regne que agafi tota la terra àrabiga de mar a mar. Però, degut als enormes interessos que es desenvolupen dintre aquest productiu territori, els saudistes tindran per enemics acèrrims els països europeus que donen actualment ajut i força a l'Iman. Anglaterra, França i Itàlia traslladaran al territori rebel tot l'escauari guerrer per fer respecte i combatre les aspiracions d'un poble i afavorir els interessos dels capitalistes europeus que veuen perillar precipitadament aquella supremàcia que ja va ésser tradicional en aquesta classe.

Aquest cas, plantejat per un poble que es rebella contra un tirà i que fa més extensiva la seva tirania tenint en compte que les potències estrangeres colonitzadores li donen tota classe de garanties per tal que sigui l'Iman un representant vergonyós d'unes empreses que exploten i controlen tot el treball indígena, no és l'únic cas que hem vist d'un quant temps ençà. Els països occidentals governats per homes que es diuen liberals i demòcrates, com són An-

glaterra, França, Holanda, Dinamarca, etc., no poden sotmetre a llur autoritat països que, com aquest de l'Àrabia, desitgen alliberar-se'n i governar-se amb dústries natives per llur compte. L'experiència ens ha ensenyat que l'únic motiu que han suggerit colonitzacions, no és, de civilitzar més o menys els pobres indígenes de terres llunyanes, no és d'ensenyar una religió que, a la fi, és imposada a gent ignorant i coaccionada pel fanatisme, sinó el vil interès d'una classe privilegiada que s'apodera de territoris determinats perquè en ells hi ha o petroli o mines d'or, i explotar amb inhumanitat el treball del pobre indígena, fins extreure-li la sang, que no és la d'aquesta classe privilegiada i que encara que sigui d'altre no tenen el sentit d'humanitat de considerar-la com a germana i tractar-la com a tal.

Desgraciadament, s'han donat proves ben paleses del resultat d'aquestes ànsies colonitzadores. Veiem ben aprop el resultat de la nostra conquesta marroquín (?) i la finalitat antihumana d'anar sacrificant generacions joves i fortes per defensar interessos d'empreses capitalistes i voler civilitzar individus com Abb-el-Krim, per exemple, home civilitzat mil vegades més a la moderna que la majoria d'homes interessats a civilitzar-lo.

R. MILLAS

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

El nostre col·laboracionisme

A Catalunya estem vivim una situació i unes circumstàncies que són noves pel socialisme internacional. En general, tots els partits socialistes han hagut de determinar llur línia de conducta en front d'Estats imperialistes i de governs *chavinistes*. El cas de Catalunya, on ens trobem amb un govern d'un règim autònom al qual manquen les atribucions característiques d'un Estat dominador, que consisteixen en la seva projecció com a força i com a potència enllà dels límits territorials, és en realitat un cas nou dintre la tàctica marxista.

Més, encara, si es té en compte que, no tan sols el govern de la Generalitat no és govern amb plena independència, sinó que la seva acció està en pugna, i pot arribar a una absoluta incompatibilitat amb la institució que, a Espanya, té fesomia íntegra d'Estat absolut. Es a dir, el Govern de la Generalitat té una estructura legal tan elàstica que tant podria ésser considerat un govern com un Comitè.

Sols tenint en compte aquesta premissa, pot enfocar-se la col·laboració que hi dona la Unió Socialista de Catalunya; col·laboració que serà examinada en el Congrés d'avui.

Ara bé. Tots hem de tenir present que, davant la tàctica del socialisme internacional, el nostre cas és únic. I tot el nostre interès ha de tendir a poder-nos trobar de ple dintre les corrents internacionals del socialisme.

Perquè la situació d'intolerància feixista a què ha arribat la burgesia han fet, necessàriament, que el socialisme es replugés. I una vegada Catalunya hagi liquidat aquesta etapa de pugna amb la reacció peninsular, allò més lògic de suposar és que Unió Socialista podrà ajuntar-se a la tàctica anticolaboracionista internacional.

A m a n i t s

Aproximació

Diuenge passat, Lliga Catalana — lliga-catalans — celebrà una diada comarcal a Sant Boi. Abans del míting es procedí a la recollida d'una trentena de fusells, carregats amb bala, destinats, segons sembla, a garantir la lliure emissió dels «gorrionets» de les cacatues lligaires. Tot sigui per a salvar la pau i l'economia del camp. Dos comentaris només sobre aquesta diada. Creiem sincerament que, de seguir per aquest camí, hauran d'acabar per facilitar automòbils blindats i caretes de gas als seus seguidors. L'altre comentari, serveixi per a felicitar-los del lloc escollit per a la celebració de l'acte. De Sant Boi no se n'haurien de moure mai. Proposem la creació d'un pavelló per a maniàtics de les finances.

El «bolado» radical

Malgrat tots els pronòstics, s'està desfent que és un gust. No hi han valgut ni banquetes ni llàgrimes, que ja és molt dir. Martínez Barrio ha aguantat ferm, encara que amb el cor sagnant, els últims moments emocionants del comiat. Diuen que el caudillo «con el alma en la mano y el corazón en los labios», l'anava empaïtant per tots els reconcs amagats dient-li a cau d'orella:

— Dame la lengua, Martínez!
Però el «barrio» no estava per festes. Després d'això ja hi ha qui se'n va de Rozas a la Ceda i qui li canta un Madrigal. Quin bolado!

L'últim recurs

L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre ha celebrat la festa del seu patró. En les invitacions

circulades demanava la màxima assistència per tal d'implorar les benediccions del cel i l'auxili diví, necessaris per a salvaguardar la propietat dels perills que l'amenaçen. Creiem que han escollit mal camí. Si alguna benedicció han de demanar ha d'ésser la dels rabassaires. Que no llegeixen precisament la Bíblia.

Lerroux, automobilista

En una cursa d'automòbil a Fontenebleau, un corredor, per tal de salvar un gos, ha mort set persones i n'ha ferit moltes altres. Exactament el mateix que ha fet Lerroux en intentar salvar el gos capitalista espanyol. Assassinar centenars d'obrers. Però, almenys, el corredor Fontenebleau amb el pecat ha pagat la penitència. Lerroux? Lerroux... merduix!

La purificació dels purificadors

El partit republicà radical de Catalunya, ha llançat un manifest on exposa la necessitat de purificar el «Partido» dels elements perturbadors i antirepublicans. Si bé la intenció és sana, creiem que han fet salat. Perquè els únics que avui tenen força i autoritat per a purificar el partit lerrouxista són precisament els monàrquics. Que expulsaran els republicans amb «gotes». Confirmant, així, allò de: hostes vingueren que de casa ens tragueren. O allò altre de: qui no creu a pare i mare, creuarà la pell de cabra. O encara: no vulguis al fals amic estatjà, perquè la dona el rosegirà. Tres immortals preceptes de la Bíblia, desconeguts per don «Lucandru».

FERROMA

ELS LLIBRES

EL TEU SECRET

de Xavier Benguerel

Nostàlgia serena del passat. «Si m'he reconegut — diu Ricard, el personatge central de l'obra —, ha estat per a enyorar-me tal com era.» Nostàlgia serena del passat, amb una lleu emoció a cada paraula. El poeta que hi ha en Xavier Benguerel dona una vibració peculiar a les descripcions dels paisatges i dels estats d'ànim per què passa el protagonista. Retrospecció envers la infantesa — visió jugosa a manera de pròleg — i l'adolescència, a l'hora en què la natura es desvetlla i reclama els seus drets. I introspecció en el present, quan ens analitzem nosaltres mateixos i ens donem compte del drama que portem dins.

«Abans sempre fou millor, quan no em coneixia encara.» Record, adormit potser en els replècs íntims del subconscient, dels versos de Jorge Manrique. Tot el llibre de Xavier Benguerel destilla un desig inefable d'evocar una època plena de neguits, de dramatismes i de problemes irresolts. No sabem, és clar, si ha estat aquest l'intent de l'autor en escriure «El teu secret», i no sabem tampoc si Ricard ha estat un personatge real o fill de la imaginació. Tant se val. «Madame Bovary, C'est moi» — deia una vegada Flaubert, i Xavier Benguerel ens ho recordava en una conversa.

A tot el llarg de les pàgines d'«El Teu Secret» plana, per bé que secretament per l'autor potser, l'ombra de Marcel Proust. Airò no és pas cap retret de la nostra banda; al contrari, ho diem amb elogi. Car, fet i fet, voldria dir que Xavier Benguerel sap bria els bons mestres en què aconsellar-se. La narració es manté sempre en un pla de gran fluïdesa que no cansa, a despit de la forma d'autoconfessió, difícil sempre d'aguantar l'interès del lector sense devenir monòtona. Potser l'autor — poeta al cop i a la fi — ja en té una mica massa abundant de la imatgeria i potser també hauria d'afinar en algun punt el lèxic i la depuració gramatical. Tot plegat, però, es redueix a pur detall, sense cap influència en la valor real i substantiva de la novel·la de Xavier Benguerel; i això no té altra significació que un simple punt de vista de lector.

Confessem sincerament que començarem el llibre amb una certa prevenció, la qual s'esvaeia gradualment a mesura que n'anàvem coneixent el contingut. Quan acabeu la lectura d'«El

Teu Secret», constateu amb satisfacció que no heu pas perdut el temps i que heu après alguna cosa. Avui ens plau d'afirmar que hem fet conèixer amb un novel·lista que val la pena d'ésser llegit. Aquest és un fet digno d'ésser remarcat a casa nostra, on demem tan escassos de valors literaris i sobretot en la novel·listica.

«El Teu Secret» ha estat una de les dues obres finalistes del Premi Crex. I. Fa l'efecte que si el prestigi dels noms consagrats no tingués una influència real en les decisions dels jurats — cosa d'altra banda molt natural i explicable — la novel·la de Xavier Benguerel n'hauria estat la guanyadora.

A «Edicions Proa», el nostre reconeixement perquè prossegueix amb tenacitat la seva tasca tan meritòria i tan digna de lloanga.

PAU CIRERA

Hem rebut de la casa Gustau Gili —Enric Granados, 45, Barcelona— les obres següents: «Pescatore di Perle»; «Antologia del disparete», un volum de crítica literària, de 359 pàgines. Doctor V. Totomianz, professor de les Universitats de Moscou i Praga: «Historia de las doctrinas económicas y sociales», un volum interessantíssim de 278 pàgines sobre la història dels moviments econòmics i socials arreu del món i a través de tots els temps.

Els comentarem tal com es mereixen.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corta, 67 & 1.ª - Tel. 16871

↓

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Rectificant la Història

Frases de la Joventut! Realitats de la senectut!
Frases de la joventut que les realitats de la senectut modifiquen i canvien...
Vegeu-ne, si més no, aquestes mostres:
«Hay que entrar a saco en los registros de la propiedad!...» i *arrambar amb el que hom pugui!*
«Incendiar, matad, robad, saquead...» però *respecteu les nostres propietats.*
«Hay que levantar el velo a las novicias...» *perquè puguin fer pipí amb més comoditat.*

TRE

DIARI

REB

DE LA

EUSC

A

BAL

Davant el Tercer Congrés de la Unió Socialista de Catalunya.-19 i 20 de maig

Report dels diputats al Parlament de la República

Al Congrés:

Aquesta vegada no serà l'informe que presentem a la consideració del Congrés de la U. S. C. tan brillant com voldríem que fos i, essent nosaltres els primers a reconèixer-ho, volem fer confessió de la nostra sinceritat.

Elegits Diputats el 19 de novembre de l'any passat, i no obrint-se el Parlament espanyol fins a mitjans de desembre següent, la vida parlamentària no ha estat prou llarga perquè hagi donat ocasió a tots els elements que l'integren per a manifestar-s'hi oralment.

No obstant, tampoc no és així com es demostra únicament si es compleix amb la missió encomanada, perquè hi ha moltes maneres d'actuar com a diputat per fer útil la representació popular que es manté en benefici del partit i del poble.

Si de bell antuvi el company M. Serra i Moret —que tingué la dissort de sofrir un accident que el retingué durant dos mesos inactiu per a aquests afers— hagués pogut fer la vida ordinària, amb tota seguretat que les resultes de la intervenció d'aquesta minoria des del punt de vista oral en el Parlament hauria estat tota una altra. La preparació i coneixement de la vida parlamentària del company Serra i Moret, en el moment de constituir-se el Congrés espanyol s'hauria aprofitat a bastament formant part de les comissions, cèl·lules bàsiques de la nostra minoria a intervenir en moltes circumstàncies.

Senyalem, però, que si bé la nostra actuació no s'ha fet sentir en el saló de sessions, en canvi a cada un dels moments que s'han presentat hem recolzat amb la força dels nostres vots totes les activitats que han pres els partits que en esperit i en conducta han mantingut la intangibilitat de la Constitució de la República.

Encara podem afegir, que per les coses que es poden fer a profit del poble, hem desenrotllat una gran activitat per a la construcció d'escoles i accelerament dels tràmits per a aconseguir-ne la immediata construcció.

Avui, els diputats de la U. S. C. formen una minoria independent, sense altre compromís polític, que el de pura coincidència que pugui existir entre Esquerra Republicana de Catalunya, en primer terme, i les altres esquerres existents al Parlament àdhuc amb els companys socialistes espanyols, amb els quals havíem establert una fusió parlamentària i que deixàrem de fer-ho donades les diferents posicions que aquests darrers temps han vingut adoptant envers el nostre partit, i envers els problemes de reivindicacions autonòmiques dels obrers catalans.

Diem als companys congressistes que les possibilitats d'una vida parlamentària activa en el saló de sessions depèn i dependrà sempre de l'interès i de l'importància dels assumptes a debatre-hi, sempre que les opinions que s'hagin exposat no s'adaptin al nostre pensament.

Atesos els compromisos d'ordre moral i espiritual que imposa l'ésser socialista i la submissió a la disciplina d'un partit com el nostre, ens presentem al Congrés amb la confiança posada al servei de l'ideal i disposats a atendre els acords i les indicacions del partit.

Barcelona, maig del 1934.

M. Serra i Moret, Joan Comas, Felip Barjau.

Dimissió

Amb caràcter irrevocable ha dimissió la presidència de «Treballadors de l'Ensenyança» el nostre company Joan Forment.

Entre les múltiples causes que allarga Forment es destaca la produïda per un grup de mestres que volien obligar-lo a protestar enèrgicament, i àdhuc amb un manifest, contra el Govern de la Generalitat de Catalunya pels fets sagnants esdevinguts el dia de l'arribada dels fills dels vaguistes de Saragossa.

El nostre amic es negà en absolut a fer el joc d'aquells mestres que, en un moment donat, volien recolzar l'actuació confusional d'una determinada agrupació sindical, més que per simpatia, segurament per l'animadversió que senten contra el Govern de concentració d'esquerres i per la significació socialista que ostenta el president dimissionari.

Proposicions

Mataró

Proposició. Que tots els afiliats a la U. S. C. puguin tenir un reglament general del Partit.

Proposició. Que els Ministres i Consellers del Govern Central i de Catalunya, respectivament, deixin de percebre cap quantitat en concepte de cessantia.

Proposició. Que la Unió Socialista de Catalunya posi el màxim interès perquè siguin un fet les relacions cordials entre tots els socialistes.

Proposició. Que la premsa de la U. S. C. s'abstingui de publicar escrits que combatin organismes polítics i sindicals afins a nosaltres.

Proposició. Considerant que el Socialisme no és solament una doctrina econòmica, sinó que propugna igualment per l'alliberament moral i intel·lectual de la humanitat, donat compte de la incongruència que resulta el propagar idees de lliberació i el realitzar actes que més que respondre a conviccions, són concessions a les rutines existents, principalment en un d'aquests aspectes, el religiós, que s'eviti fer cap nomenament per a càrrecs directius en els organismes del Partit i especialment en els d'elecció popular, a companys que no hagin sabut despendre's de la pràctica d'aquells actes que afirmen la creença en aquelles doctrines.

Proposició. Que es procuri introduir una modificació en la vigent Llei Municipal de Catalunya en el sentit que les poblacions de més de vint mil habitants es puguin regir amb el sistema Municipal a base de Plens en lloc de Comissions de Govern.

Proposició. Que es procuri o que s'interessi del Govern de la Generalitat de Catalunya, que faci complir eficaçment la legislació social.

Proposició. Que es procuri recabar del Govern de la Generalitat de Catalunya la implantació de la jornada de treball de quaranta hores, aspiració internacional de la classe treballadora.

Proposició. Que es procuri recabar que el retir obrer es pugui gaudir des de l'edat de cinquanta cinc anys.

Per l'Agrupació Socialista de Mataró.—El President, Vicenç Bartra.—El Secretari, Francesc Anglas.

Granollers

PROPOSICIO

El III Congrés ordinari de la U. S. C. acorda:

El Partit tindrà com a norma general de conducta no formar part de cap Govern els membres del qual no pertanyin, en la seva majoria, a partits de classe; ni pactarà altres aliances electorals que amb partits de la seva mateixa condició.

En aquells casos en què les circumstàncies del moment constitueixin un evident perill per al proletariat, i, inclús, per a la democràcia burgesa, i el Consell Directiu del Partit consideri ésser d'absoluta necessitat establir un pacte electoral amb aquesta, o col·laborar amb un Govern d'aquesta condició, el Consell Directiu convocarà un Congrés extraordinari, el qual es pronunciarà en el sentit de la majoria.

Quan les circumstàncies no donin temps material per a la convocatòria del Congrés, serà el Consell Directiu del Partit el que, en reunió convocada a l'efecte i amb assistència mínima de la meitat més un dels seus components, resoldrà pels vots de la majoria absoluta del Consell en ple.

Granollers, abril del 1934.
Per la Secció: El Secretari general, il·legible. — El Secretari d'actes, José Comas.

PROPOSICIO

Els partits demòcrates, i singularment els de matis socialista, el règim interior dels quals es governa d'acord amb llurs Congressos generals, tenen per norma sotmetre a referèndum les resolucions que escapen a l'esfera d'acció de llurs organismes directius.

Això, que en el fons és l'essència de les democràcies i, per tant, una de les seves bases més sòlides, no escapa, però, dels naturals defectes de les coses humanes. La qual cosa dona lloc, en moltes ocasions, al fet que les pròpies organitzacions actuen en contraposició a determinats requisits estatutaris i, fins i tot, mostrin públicament llur discrepància, bo i emprant una tàctica obertament contrària.

Aquests defectes, que durant llur vida solen presentar-se en el si dels partits, tenen sempre molta importància en llur aspecte polític i acostumen a tenir una major transcendència en l'aspecte politico-administratiu, tota vegada que la funció administrativa és, en la cosa pública, l'escola de la funció política.

A fi, doncs, d'amollir la tàctica del nostre Partit a una política de realitats positives i de procurar que en nom

seu, tractin les matèries els que estan més capacitats per a tractar-les amb tota elevació—com diria la companya Margarida Nelken—és pel que proposem al Congrés que adopti el següent acord:

El III Congrés ordinari es manifesta en el sentit que la designació dels nostres representants en els càrrecs que el Partit pugui obtenir en el si dels Governos, del Parlament, del Municipi i de llurs organismes oficials que se'n derivin, sigui feta pel Consell Directiu, juntament amb els companys elegits i interessats en la designació. El Consell Directiu serà convocat a l'efecte a sessió extraordinària, com així també els representants elegits pel sufragi. L'acord es prendrà pel vot de la majoria absoluta del nombre total de integrants del Consell Directiu i dels companys elegits. Cas de no aconseguir-se aquesta votació, es repetirà entre els dos que hagin obtingut més vots. De no obtenir-se el quòrum exigít, serà elegit en tercera votació el que dels dos obtingui major nombre de vots.

Per a poder celebrar reunió, caldrà l'assistència de la meitat més un del nombre de cadascun d'ambdós agrupaments interessats en l'elecció.

Granollers, abril del 1934.
Per la Secció: El Secretari general, il·legible. — El Secretari d'actes, José Comas.

PROPOSICIO

La minoria parlamentària socialista presentarà a la discussió i aprovació del Parlament català un projecte de llei, la part positiva del qual dirà:

Iniciada temps ha a Catalunya i a l'empar de la vigent legislació de cooperatives, la creació de Cooperatives populars de fluid elèctric, la finalitat de les quals no és altra que la d'abaratir el preu del cost del quillovat, una sorda competència de les poderoses companyies subministradores és entaulada en contra d'aquelles societats nascudes de l'entusiasme popular.

Res no hi hauria a objectar sobre aquesta competència industrial, la licitud de la qual fos evident. Però és el cas que les companyies d'electricitat, amb rara coincidència, estableixen una competència en el preu del consum, tan sols en aquelles poblacions on s'ha creat una Cooperativa popular de fluid elèctric. Mantenint, en canvi, l'alt preu del quillovat a totes aquelles localitats que segueixen subjectes totalment a l'exploitació de les grans empreses. En són exemples els casos de les ciutats de Valls i de Granollers, en la primera de les quals la competència ha assolit proporcions formidables.

Això pressuposa, de fet, per una part una acció combativa en contra d'institucions regulades per la legislació de l'Estat, i, consegüentment, amb dret al seu empar. I per altra, una demostració evident que el preu del quillovat és susceptible de disminució; la qual cosa justifica plenament l'existència de les cooperatives populars i llur control i ajuda per part de l'Administració.

Per ço exposat, els Diputats que sotsignen tenen l'honor de proposar a la Cambra l'aprovació del següent projecte de llei:

Article únic.

Les companyies subministradores de fluid elèctric en territori de Catalunya no podran establir, en aquelles poblacions on s'hagi constituït oficialment una Cooperativa popular de fluid elèctric, un preu en el consum del quillovat, inferior al que havien percebut amb anterioritat a la constitució de la Cooperativa; a excepció feta del cas en què la reducció de preu sigui establerta amb caràcter general a totes aquelles poblacions en que la Companyia subministradora de fluid elèctric al veïnat.

Granollers, abril del 1934.
Per la Secció: El Secretari general, il·legible. — El Secretari d'actes, José Comas.

Acadèmia de Tall i Confeció

PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.

" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4. 2.ª

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebaxa de 5 ptes.

Unió Socialista de Catalunya

CONVOCATORIA

A totes les Seccions i Agrupacions

El Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya», en compliment del que disposen els articles 12 i 13 dels Estatuts, convoca les seves Seccions i Agrupacions al

Tercer Congrés General Ordinari

que tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona (Primer de Maig, 7) els dies 19 i 20 de maig vinent, per a tractar del següent

ORDRE DEL DIA

1. Validament de credencials.
2. Reglament de discussió.
3. Constitució del Congrés.
4. Nomenament de Ponències.
5. Informe del Comitè Executiu.
6. Informe del Grup parlamentari català.
7. Informe del Grup parlamentari espanyol.
8. Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
9. «Trebball», diari. Informe de la Comissió.
10. Proposicions.
11. Elecció de Comitè Executiu.

INSTRUCCIONS

— La primera sessió del Congrés tindrà lloc el dia 19, a les sis de la tarda.

— A cada Secció li correspon un delegat per dret propi i un altre per cada 25 cotitzants o fracció superior a 10.

— Els delegats designats hauran d'acreditar llur personalitat mitjançant la respectiva credencial signada pel President o Secretari general de l'Agrupació o Secció, i rebran, en canvi, en començar el Congrés, una targeta especial de Congressista, sense la qual no serà permesa a ningú l'estada al recinte del Congrés.

Barcelona, 20 de gener del 1934.

Pel Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya».—El Secretari general, R. Folch i Capdevila.

Estat de comptes Les nostres fogueres

Balanç general de la U. S. C. el 31 de desembre del 1933

ACTIU	
Caixa	875
Segells i carnets, a cobrar	1.661'70
«Justicia Social», a cobrar	2.288'90
Valor impresos	450'—
Mobiliari	2.620'10
Dèficit	8.347'70
	15.377'15
PASSIU	
Efectes a pagar	820'—
Impresos a pagar	2.567'95
Mobiliari a pagar	1.100'—
Prèstecs	10.889'20
	15.377'15

OPERACIONS DE CAIXA	
Ròssec el 31 de desembre del 1932	875
Ingressos Caixa C. E. durant el 1933	11.331'05
	11.339'80
Sortides	11.290'80

Ròssec el 31 de desembre del 1933

49'—
Companyes: Dels Estats de comptes i el Balanç general de la U. S. C. durant l'any 1933, es desprèn a la vista un estat econòmic un xic desastrós, però no per això deixa d'ésser falagüera l'orientació econòmica del Comitè Executiu.

Si bé el dèficit del Comitè Executiu és de pessetes 8.347'70, hem de tenir present que és degut als préstecs obligats que el C. E. hagué de fer per correspondre a les exigències electorals, particularment a les eleccions de diputats al Parlament espanyol; si aquesta lluita no s'hagués presentat tan propera a les altres, la situació econòmica presentada seria de superàvit, perquè els préstecs electorals sumen en conjunt 10.889'20.

Tenint en compte les cotitzacions dels companys que ocupen càrrecs públics, i el nombre de militants que actualment estan afiliats a la U. S. C., el Comitè Executiu té la seguretat que en l'esdevenidor podrà eixamplar el seu radi d'acció fent la propaganda que exigeix Catalunya per a conèixer el Socialisme

Barcelona, 31 de desembre del 1933.

El Vocal Tresorer
RAMON PALOMAS

Les fogueres de protesta de les Joventuts Socialistes no podien mancar al cim de les altes muntanyes de Catalunya. També la bandera roja del Partit ha fet sentir la seva veu contra la tirania del Govern espanyol. Però, davant el fet ja consumat, hem de fer un advertiment als joves que tenen totes llurs inquietuds depositades en un simple acte de protesta. Hem de dir que si aquests actes no perduren en les nostres ànsies revolucionàries, la burgesia espanyola, com la de Catalunya, no deixarà impressionar-se per un arborament popular, per important que aquest sigui.

El record del 14 d'abril ens en donarà per sempre més la raó. No és el crit passatger ni la fúria immediata d'uns moments passionals el que ha de fer por a aquestes immundícies d'homes i de coses, no; és la perennitat en la lluita de classes fins a arribar a les justes aspiracions.

Tots els homes socialistes hem de saber que vivim moments difícilíssims per als obrers de Catalunya i d'arreu del món, producte d'un Estat capitalista ignominios. I si bé aquest Estat capitalista està fent les seves últimes extremitats, hem de reconèixer que el seu vandalisme ens pot portar a l'afaxament total si no fem una concentració veritable i enèrgica de totes les forces obreres. No volem pas dir que sentim un pessimisme arrelat de l'acció revolucionària dels obrers que formaven en la manifestació cívica del diumenge passat, però sí, que volem dir que un sol acte, per revolucionari que sigui, si després reneix la calma i el conformisme d'abans, és ineficaç per a la classe treballadora. La nostra condició de socialistes fa que sentim les fogueres de protesta com les que han fet un company de Ciutadilla. Ells, conxeadors de llur responsabilitat, també varen encendre una immensa foguera prop de llurs muntanyes.

Ferò ara que tot el foc s'ha convertit en cendres, amb llur obra revolucionària, dins de l'Ajuntament, i les lluites constants contra el caciquisme de llurs contrades, fan que aquelles cendres es converteixin en una immensa foguera emparada per la nostra bandera roja. Aquesta és la nostra foguera.

JOAN LASPLUGUES

Ciutadilla, 1 de maig.

Retirat dels números anteriors per excés d'original.

La unitat sindical va fent el seu camí

Nous objectius sindicals

Es molt lamentable que els que, a Catalunya, han representat una tendència de lluita de caràcter exclusivament sindical, no s'hagin pres la molèstia d'extreure tota la significació que han tingut, en ordre al moviment sindical, els set anys de Dictadura. Per les coses que estan passant ara sembla que la situació que, amb la Dictadura, va crear-se als Sindicats, fora d'una protesta circumstancial, no comportava res més.

La crisi que en totes les tendències socials va determinar l'imperi d'un període dictatorial, té un caràcter molt més profund del que a primer cop d'ull se li podria reconèixer. A més, el moviment sindical, també internacionalment, tenia plantejats problemes que ens afectaven, i que necessàriament anaven pel camí d'una renovació de mètodes i d'objectius de lluita.

Segons un criteri que hem defensat repetidament, els Sindicats representen en el terreny econòmic, una peça de l'engrenatge del conjunt de factors que formen el moviment social. I en el mateix moment que deixa de funcionar pot considerar-se que està en crisi.

I la crisi que, amb l'actual disseminació a Catalunya, ha arribat al moment agut, prové de set anys d'inactivitat, de set anys de desplaçaments de les solucions dels problemes socials.

El sindicat és, ni més ni menys, un factor de lluita política. I encara que no faci política en el sentit parlamentari, no pot oblidar que en cap moment no pot quedar-se al marge dels esdeveniments i de la vida d'un Estat. L'Estat ho és tot per a la vida d'un país, i perquè ho és tot, el moviment sindical ha de demostrar que té prou eficiència per a influenciar les decisions socials de l'Estat.

La crisi del moviment sindical a Catalunya que el procés de la Dictadura va precipitar, es pot resumir de la manera següent: les falles d'un moviment sindical que desconeix la importància dels factors polítics, a no ésser per la Dictadura, haurien persistit fins que una experiència llarga no hagués impedit una rectificació.

Així una vaga amb objectius econòmics, segons les circumstàncies polítiques, té més o menys probabilitats de triomfar. I un moviment vaguístic amb objectius socials, revolucionaris si cal, no pot tenir lloc de la mateixa manera que si es tractés d'una reivindicació corporativa.

I encara hi ha més. No solament l'acció sindical ha de tenir lloc d'acord amb una visió política dels esdeveniments i de la marxa de la vida social, sinó que a huc, avui, una reivindicació corporativa d'ordre econòmic pot ésser defensada amb procediments que no siguin els d'una mera lluita econòmica.

Es el que es produeix a tot el món. I és el fet del qual hem de tenir consciència, si volem que en aquesta hora greu, la crisi pugui ésser enfocada amb una visió de conjunt, internacional, que no descuidi cap dels factors de solució.

En la tasca persuasiva en front de desviacions, incomprensions i entossudiments no podem anar més enllà d'allò que permeti l'activitat oral i escrita. Efectivament concedim molt poca virtut a la nostra acció damunt d'antics militants de l'anarquisme, que treballen, o es pensen treballar, per un nou moviment sindical pretenent mantenir-lo en un terreny mig polític, mig sectari.

Confiam mes, tantmateix, en la força dels fets i en l'instint de lluita de la massa. I un aspecte de la crisi, el teòric i formatiu, podria ésser resolt com a conseqüència d'un corrent pràctic vers un nou sistema de reivindicacions i de nous objectius de lluita.

El convenciment que hi ha millores socials que tenen un abast superior al d'aquells moviments vaguístics per un ral més, i per una hora menys, en un moment en que el factor horari, en lloc d'ésser un motiu de desànim, arriba fins a bastar el complex de les crisis econòmiques i el problema dels mercats i de l'atur; aquest convenciment en la col·lectivitat de treballadors, per força portarà la lluita cap a noves modalitats.

I una qualitat social per mitjà d'una llei, la lluita contra tendències estatals de domini i d'exploitació, una norma de govern afavoridora d'una classe o altra d'interessos, i, com estem veient amb el feixisme, un estil polític fonamentalment anti-obrer, plantegen per al proletariat determinacions de tal magnitud que ja no és possible de creure en la virtut d'un òrgan de lluita única.

I tant si les circumstàncies obliguen a servir-se de la legalitat, com si de qualsevol manera els esdeveniments imposen actituds revolucionàries, serà sola per mitjà d'objectius d'una gran amplitud que podrà agrupar-se d'una manera disciplinada el proletariat. I per a l'atracció de grans masses, la funció dels Sindicats és capitalíssima.

El Plet de la U. G. T.

Les organitzacions obreres afectes a la U. G. T. ens trobem abocades a un conflicte que no hem pas contribuït poc ni molt a crear. Es un cas curiós que el noranta per cent de les organitzacions de fora de Barcelona no teneu cap plet ni cap dificultat. Viven en completa harmonia dedicades de ple a llur organització i engrandiment. La discòrdia ve de les organitzacions de Barcelona. Concretant més, direm que és deguda a la tasca anti-obrera i caciquista dels homes de la Rambla de Santa Mònica. Aquests senyors mantenen un plet d'hegemonia que ja fa quaranta anys que dura. En aquest espai de temps han aconseguit desfer varies vegades l'organització obrera afecta a la U. G. T. a Catalunya. I si actualment aquesta no és ja una organització tant o més forta que a la resta d'Espanya, és precisament per l'actuació odiosa i enervadora d'aquests senyors que mantenen l'organització en eterna baralla. Aquest és el fet real. Tota la resta no és altra cosa que la conseqüència d'aquesta actuació.

Cal fer tots els esforços per tal de no introduir aquestes divergències dintre les nostres associacions, puix que altrament representarien llur total destrucció. I l'ensorrar una organització obrera no costa gaire. Però el crear-la representa una sèrie d'esforços i sacrificis que en aquests moments hem de tenir en compte i respectar.

Per la nostra part tanquem amb pany i forrellat la nostra opinió per tal de mantenir-nos en un terreny estrictament neutral i objectiu. Entenem que s'ha de deixar passar aquesta onada de passió que envaeix els medis afectes a la U. G. T., per tal de prendre finalment una determinació precisa i concreta que pugui merèixer la unanimitat de tots els afiliats.

Es hora de multiplicar i no de dividir. Que cadascú es faci digne de la responsabilitat dels moments actuals, perquè en aquesta lluita hi ha en joc nobles esforços i esperances que de veure's fallits, portarien el desgany i la desil·lusió precisament en aquells sectors més genuïnament sindicalistes i que més s'han distingit per llur sacrifici i per llur capacitat organitzadora. Hem de rebutjar del nostre costat els homes que vulguin caciquejar amb l'organització, encara que aparentment ho facin de bona fe. Ara no és hora de bona fe. Es hora precisament de sinceritat, de calma i de serietat. Tenim absoluta confiança en les nostres organitzacions.

Comprenem que es troben en un moment difícil, però estem convençuts que sabran vèncer aquestes dificultats i que sortiran de la prova més enrobustides que mai. Cal que tots ens esforcem perquè sigui així.

J. FONT

Una Assemblea del Sindicat Metal·lúrgic

Diumenge passat, a la Casa del Poble, va tenir lloc una Assemblea extraordinària del Sindicat d'Obrers Metal·lúrgics de la U. G. T., la qual va tenir una gran trascendència, tant per l'elevació de punts de vista que hi va imperar, com pels acords que varen adoptar-s'hi.

Va donar-s'hi compte, en primer terme, d'un comunicat rebut per la Junta del Conseller de Treball de la Generalitat, en el qual aquest confirmava per escrit les manifestacions que va fer a una representació del Sindicat respecte a les millores que contenien les Bases presentades pel Sindicat Metal·lúrgic i que li havien estat tramesses pel Consell del Treball. Una de les millores més essencials és l'establiment de la jornada de 44 hores en la indústria metal·lúrgica. Segons el comunicat del Conseller, les Bases havien estat signades i tramessas al Butlletí de la Generalitat per a la seva publicació. Ara bé; ha transcorregut una setmana i les Bases encara no han estat publicades al Butlletí, la qual cosa és una anomalia davant dels termes categòrics del comunicat. Confiam en el compliment d'aquesta disposició.

Un altre dels punts que va decidir l'Assemblea, fou la posició que en ordre al gran problema de la unitat sindical entenia el Sindicat que havia d'adoptar. L'Assemblea fou unànime a acceptar, i així amb un gran entusiasme, el Manifest que, en nom dels delegats que van retirar-se del darrer Congrés del Secretariat regional de la U. G. T. va publicar la Comissió Organitzadora d'un Congrés dels Sindicats de Catalunya que coincideixin en els mateixos propòsits d'unificació.

La classe obrera metal·lúrgica de Barcelona, per mitjà del Sindicat de la U. G. T., despullat de tot prejudici corporatiu pel que fa al gran problema de la unitat, ha entrat en una nova fase d'activitats coronades de bell començament per l'èxit d'una reivindicació econòmica i per una posició de generós acolliment de classe. Tant és així, que en el que va de mes, al Sindicat d'Obrers Metal·lúrgics s'han extès més de 150 carnets.

Podem dir que les bases de la unitat sindical han estat posades. I això en el mateix moment que els Sindicats de la F. A. I. han abandonat la classe treballadora i aquesta se'n desprèn fastigjada, i que el Secretariat regional de la U. G. T. pretenia convertir els Sindicats d'aquest organisme en instruments d'una oligarquia de funcionaris.

Es va a la unitat sindical pels camins que cal anar-hi: fent passos nous, amb un sentit de classe obert, i acceptant tots els concursos. Dintre poc creiem que podrà celebrar-se un dels primers actes que, a Catalunya, han de posar en contacte tota la classe obrera metal·lúrgica, iniciant els treballs de la unificació i de la lluita.

Maripi,
Maripi, Maripi
Es el calçat preferit

Una Central Sindical Catalana

Retallem de «Lluita», del 15 del mes passat, òrgan de la Federació d'Empleats i Tècnics del Comerç i de la Indústria de Catalunya, el següent article del nostre company Obach, que pel seu interès és digne que el reproduïm:

«Avui, dia 15, en tancar l'edició, ens assabentem que s'està procedint a la confecció d'un manifest explicant els motius i directrius d'una Central Sindical autòctona, aspiració tan unànimament sentida per tot el proletariat català, que fins avui ha estat sempre controlat i menat per elements exòtics, els quals han trobat camp abonat en nostra terra, bressol de totes les inquietuds i fogar de tots els batecs socials del món; però que, degut a aquest caràcter racial de poc amants de l'exhibició, qualsevol foraster posseït de verborrea ja ha estat prou per erigir-se en director de masses.

Han calgut anys i experiències per arribar a aquesta decisió, que bé podia haver-se començat fa temps, que avui ja en tocaríem totes les conseqüències dintre el règim de democràcia que vivim. No hem capít mai la manca d'autodeterminació del proletariat català, els contingents obreristes del qual estan molt per damunt del proletariat castellà, i no obstant, sempre des de Madrid han volgut marcar els directrius, desent sempre en tot moment tot ideari que en la qüestió sindical s'ha vingut plantejant.

El darrer Congrés de la Unió General de Treballadors n'ha estat encara una prova palesa, i sense voler tenir en compte, per un moment, les necessitats del temps que vivim, s'ha volgut ofegar una viva manifestació de les masses afiliades, per procediments impropis d'un estament obrerista i, com a tal, democràtic. Que els consti a aquests senyors de l'Executiva, i a tota la vintena de Secretaris vinguts des de la «meseta», que la República ha vingut també, entre altres coses, per treure tot el règim multiseccular que en tots els ordres ha vingut imperant a Espanya. Les seleccions de minories i els privilegis geogràfics deuen desaparèixer, així com tota mena de predomini antidemocràtic. El fet ètnic està reconegut per l'Estat més avançat del món, el règim soviètic, i com més hom umbi se'n pugui fer cas, més es sent més internacionalista. Mai no podran crear una germanor universal amb la base d'Estats imperialistes, on tot és superbia, predomini i autoritat, quan precisament aquesta germanor ha d'ésser filla d'una humilitat i una naturalitat que sols pot encarnar-se en els grups naturals i biològics, mai en col·lectivitats contra natura, que sempre seran un destorb per a la unió de tota la família proletària de l'univers.

Amb l'adveniment de la República, en hores de franca decadència centralitzadora, ha deparat a Catalunya l'oportunitat d'exercir una decisiva influència en la nova i futura reconstrucció d'Espanya; i en aquest camí ascendent de responsabilitats, cal fer-se ressò i capir el moment de la història per adoptar postures definitives.

La formació d'una Central Sindical de Catalunya, ultra la seva definició, portarà una profitosa actuació amb rapidesa de moviments i decisions, sense lligar-se a cap mena d'entrebanc topogràfic o burocràtic, expoliant tota mena d'autoritats estranyes i cercant el lligam que la mateixa consciència de classe automàticament crea amb tots els explotats, siguin d'on siguin. La lluita s'accentua més cada dia en marxistes i antimarxistes, i aquest perill haurà d'unir-nos més cada dia tots, sense, però, imposició de cap mena d'uns als altres, ja que això darrer sols portaria greuges a l'organització.

No és cap problema d'hegemonia d'uns als altres, sino de germanor. Pensin els companys de Madrid que avui per avui l'organització estarà més segura a Catalunya, que no pas a la resta d'Espanya, ço que vol dir també que les conquestes socials i polítiques del proletariat estan més segures avui a Barcelona que a Madrid. Quant a la República, a la capital d'Espanya sembla que és cosa fràgil i de ben poca consistència, sense temps d'haver-ne arribat a fruir els seus efectes; a Catalunya passa que, només als tres anys de República, sembla talment que porti ja una vida de tres segles. Si la Catalunya treballadora ha estat la que ha portat la República, és substancial l'existència de la República amb l'esdevenidor de la Catalunya treballadora. Podria arribar-se —i no com a hipòtesi vull exposar-lo— que un regim violent que sorgís a Espanya tombés l'estat de coses actual; mes tot el que trobaria factible en la resta de la Península un fet d'aquesta naturalesa, trobaria les màximes dificultats —per no dir impossibilitats— a Catalunya.

Aquesta sèrie de valors que l'evolució de la política està fent a Catalunya, ha fet que desaparegués en tots els ordres d'organitzacions la idiosincrasia autoritària i jeràrquica del règim centralista, i tot estament que s'obstini anar contra aquest corrent liberal i democràtic d'aquesta Espanya nova està condemnat al fracàs.

Sabem els recolzes atàvics que encara subsisteixen; però aquestes forques hauran de restar isolats de les comunitats proletàries, l'obra dels quals en l'ordre sindical ha d'estar per molt damunt d'aquestes misèrietes. Res d'espanyolisme ni catalanisme: consciència de classe i organització de masses per a la darrera lluita.

Es la salutació de germans que adreçem des d'aquestes planes als amics de la Unió General de Treballadors de Catalunya; i davant l'esdeveniment que en l'ordre sindical significa l'aparició d'aquesta central, els oferim tot l'ajut que modestament podem oferir-los, fent vots, però, perquè a no trigar gaire, la nostra Central Sindical d'Empleats i Tècnics pugui confederar-s'hi, tota vegada que no ens separen en absolut cap mena d'ideari ni tàctica, i així, entre tots, poder bastir els punts d'una gran organització autènticament catalana.

A. OBACH

Actes de propaganda Societat d'obrers "L'Espiga"

SECCIÓ D'HORTA

Amb motiu de la inauguració del seu estatge, aquesta Secció celebrarà el dia 23 del corrent, a dos quarts de deu de la nit, un gran miting en el Cinema Unió, en el qual hi parlaran Tomàs Amat i Josep Franquet, per la Joventut; F. Rossell i Muntaner i M. Martínez Cuenca, per la Comarca del Barcelonès, i Joan Fronjosà, pel Comitè Executiu.

SECCIÓ DEL CLOT

Aquesta Secció, estajada al carrer València, 573, baixos—entre Independència i Xifré—, ha organitzat per a tots els dissabtes, a les deu de la nit, una sèrie de converses i lectures comentades sobre Socialisme doctrinal, econòmic, polític i sindical, i en las quals podran prendre part els afiliats.

La primera tindrà lloc el proper dissabte, dia 26 del corrent, a la qual són convidats tots els afiliats i simpatitzants del Partit.

A més d'això, ha organitzat també una sèrie de conferències públiques, les quals seran donades totes els dimecres, a la mateixa hora, a partir del proper dia 30 del corrent, a càrrec de companys i companyes que, junt amb els temes a tractar, notificarem successivament per diferents mitjans de propaganda.

El mes de febrer proppassat, la Societat d'obrers flequers "L'Espiga", va adreçar una lletra al Conseller en cap de l'Ajuntament d'aquesta ciutat en prec que obrís una inspecció d'higiene als obradors de les flequieries de Barcelona. I en aquests moments, no sabem encara que la inspecció s'hagi realitzat. El nostre comunicat, en aquest cas no hauria tingut efecte.

Ens trobem en els principis de l'estiu, quan la calor fa més dura i més molesta la feina dels nostres companys en els forns de la majoria dels locals del case vell de Barcelona. I els obrers flequers, per la negligència i abandonament de les autoritats a no fer complir les lleis socials sobre higiene i salubritat, seran els que n'hauran les conseqüències, ja que l'Alcaldia no vol actuar.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona